

Halløj igen!

Grenada er ikke den typiske caribiske ø med hvide sandstrande og blåt hav. Det er der selvfølgelig også, men Grenada er så høj og stor, at øen tiltrækker en masse regn. Midt på øen befinder der sig derfor en regnskov uden lige. Der er vandfald, utallige plantearter, ferskvandssøer, vulkankratere og ikke mindst aber! Sidstnævnte kom vi især til at bruge meget tid med, da vi syntes, at det var utrolig morsomt at fodre dem med frugt. Vi havde egentlig ikke taget noget frugt med til aberne, men efter at have set, hvor ivrige de var efter bananer, fandt vi et æble frem af tasken. Vi ville egentlig have skåret det i mindre skiver, så vi kunne få større glæde af det, men aben snuppede æblet ud af hånden på Tovholderen, så snart han havde fisket det op af tasken. Normalt ville man måske holde igen på æblet, men aberne har simpelthen så store tænder, og man ved jo aldrig, hvornår de skulle få lyst til at bruge dem! Da æble-legen ikke blev til noget, brugte vi i stedet en bananskrald fra jorden, til at lokke aberne til. Én kom da også hujende, hoppede ivrigt over på min skulder og snuppede bananskralden fra mit hoved. På nul komma fem gennemskuede den os, ærgrede sig lidt og sprang tilbage til træerne. Ikke desto mindre havde vi fået det, som vi ville; en abe til at klatre på os!

Grenadas regnskove er også enormt frodige og fyldt med alverdens krydderier og frugter. En lokal mand, som egentlig ikke sagde så meget, viste os alt muligt såsom kakaofrugter og plantains (madbananer) og åbnede muskatnødsfrugter og skrællede bark af fra et kaneltræ til os. Pludselig havde vi en masse spices med hjem fra "Spice Island", som Grenada også kaldes. Billedet her, viser en frisk muskatnød med den omkringliggende "mace", der også bruges som krydderi.

På Grenada kører de rigtig meget i bus, eller "maxi-taxi", som vi ynder at kalde dem grundet bussernes størrelse. Det er nemlig ikke andet end en lille varevogn eller en stor taxi, oftes en Toyota Hiace som de kan stuve 19 personer sammen i. Tæt sammen! Det bliver hurtigt varmt i sådan en bus og derudover kører taxi chaufføren som død og helvede, som om de skal nå et eller andet meget vigtigt. Passagerene kommer derfor unægtelig til at skride tættere sammen i svingene, for der er selvfølgelig heller ingen sikkerhedsseler. Men, jeg synes nu, at det er meget sjovt trods ubehaget, og derfor var det faktisk vores foretrukne transportmiddel. Det var nemt, billigt og meget meget lokalt. Vi mødte en masse flinke mennesker på vores vej, som hjalp os frem til vores ønskede destinationer, fortalte os, hvilken bus der var den rette, og så var vi vidner til den meget specielle bus-kultur.

Bus-kulturen er meget simpel, så snart man har fået has på den! For det første er hele princippet med denne billige transporform, at man hjælper hinanden. Det er de lokale selv, som står for at drive busserne. Rent faktisk kan alle blive chauffør, man skal bare sende en anmodning til regeringen! Normalt er der altid

2 "officielle" personer med bussen; chaufføren og dørmanden. Dørmanden sidder altid tættest på døren og sørger for at åbne og lukke den, stuve folk sammen på sæderne og holde styr på, hvor meget hver enkelt skal betale. Uden for myldretiden er det dog kun chaufføren der er til stede, og dermed er kutymen, at den første mand skal agere dørmand. Pengene skal chaufføren nok selv tage sig af. Tovholderen har derfor tit ageret dørmand, da vi yndede at køre bus på mærkelige tidspunkter. Efter en halv times kørsel til hovedstaden ømmede han sig da også lidt i armen og proklamerede altid, at dagens venstre-arms-træning hermed var fuldført! Manger af de små busser er så gamle, at der ikke er installeret stopknapper. I en del busser er der dog rent faktisk stopknapper, men ved siden af står der "DO NOT PRESS".

Grunden til, at de ikke har brug for stopknapper er, at de har et meget simplere system; at banke på loftet med fingeren. Det giver genlyd i hele bussen, og chaufføren stopper med det samme. Nærmest en katastrofe opbremsning! Og det er ikke så sjældent det sker, for modsat i Danmark, hvor vi prøver at minimere antallet af stop, virker det til, at de lokale gerne kører et par sekunder længere i bus, for at spare de små 50m gang. Vi synes det er ret ineffektiv, men vi kommer selvfølgelig også fra en noget andet kultur!

En dag tog vi en lokal bus til den anden side af øen for at besøge et gammelt rom-distilleri. Efter at være ankommet til byen spurgte chaufføren os straks om, hvor vi egentlig skulle hen. Det virkede ikke som om, at der kom turister til byen ofte. Fantastisk mindre end ofte. Der var ingen transportmuligheder derhen, så jeg spurgte en lokal mand om, hvilken vej vi skulle gå... Han kiggede forundret på mig og mente ikke, at man kunne gå derhen, da det ville tage en hel time! Jeg skulle netop til at indskyde, at vi da sagtens kunne gå en lille time, da han sagde "I will take you there. Just give me a minute!". Det var startskuddet til, at vi lærte Orlando at kende. Han kørte os derpå hen til desstillieriet, som mærkeligt nok var lukket for turister grundet covid, fordi ejeren ikke ville have, at de ansatte skulle vaccineres. Heldigvis kom Orlando fra byen, og kunne derfor køre os lige ind på området. Han virkede ikke til at have travlt med at komme tilbage til sit egentlige arbejde, så han agerede tourguide og fortalte os en masse fakta om rommen og destilleringen. En masse information, som vi aldrig ville havde fundet ud af selv! For eksempel drives River Antoine Rum Distillery på samme måde som under slavetiden. Sukkerrørene høstes manuelt med machete og knusning af sukkerrørene sker med kraften fra et stort vanddrevet møllehjul. Restproduktet af sukkerrørene fra romproduktionen bruges til brændsel under de store kogekar, hvori selve sukkermassen koges op. Ganske imponerende! Senere har vi fået smagt på rommen, og man må sige, at den siger "skrald bang"!

Frokosten indtog vi på en lokal bar "D green banana", hvor de vist sjældent havde turister som kunder. Og specielt ikke et par turister, som satte sig for at spille pool, lige ved siden af pokalskabet med alle deres pool-sejre. Det endte da også med, at de lokale fik (ubegrundet) medlidenhed med mig og viste mig, i hvilke vinkler jeg skulle skyde til kuglerne. Da Tovholderen midtspils formåede at skyde den sorte kugle i hul, kom de alle med solidariske lyde, rystede på hovederne og vendte sig atter mod deres øl: Forestillingen var forbi!

Noget andet lokalt, som vi deltog i, var et "Hashrun", som er en ugentlig begivenhed på Grenada. Det er faktisk nærmest en folkesport, hvor hundredvis af mennesker samles for at "hashe". Navnet kan godt lede tankerne hen på ét, men det er slet ikke det, som hashrun går ud på, haha. Hashrun er en slags O-løb, hvor man skal følge nogle papirsstrimler rundt på en rute i lokalområdet. Hver uge er det et nyt sted og ofte også et specielt tema. Vi var med til "Red dress hash", hvor man helst skulle iføre sig en rød kjole og klæde sig ud som en kvinde. Grunden dertil ligger flere år tilbage, hvor en kvinde trådte op til O-løbet iført rød kjole og stiletter, da hun troede, at det var en velgørenhedsmiddag! Jeg tror ikke, at hun gennemførte løbet... Mange af de erfarne "hashere" (specielt mændene) havde derfor iført sig røde kjoler, parykker, læbestift og gav den maks gas! Vi har desværre ikke noget rødt tøj, fandt vi ud af, så vi måtte stå lidt udenfor den ellers meget koordinerede dresscode...

O-løbet er ikke kun et løb, men faktisk en vaske ægte caribisk fest med kæmpe store højttalere, hvor soca-musikken brager derudaf. Når man har bestegit diverse bakker og bjerge på ruten og er rigtig udkørt, så får man lige stukket en kold øl i hånden. Så kan man lige holde til mållinjen, hvor festen allerede kører på fuld skrue med flere øl og lokal grillmad. Det er uden tvivl et samlingspunkt for hele øens befolkning med både lokale mænd og kvinder, familier, turister, udenlandsstuderende og alle derimellem. Sikke en fest at være vidne til!

På Paradise Beach Club, hvor de hver uge afholder arrangementet "Sip 'n' paint". Som navnet antyder, så bruger man eftermiddagen på at sippe drinks og male. Det er en tradition blandt sejlere at male skilte med bådnavnet på, så man sætter sit aftryk. Der var derfor en masse sejlere samlet, og der blev både fortalt spændende eventyr og ikke mindst røverhistorier! Til sundowner var der blevet malet 10 skilte og i hvertfald drukket det tredobbelte antal drinks. Man må sige, at det var en vældig hyggelig

aften og et opfindsomt arrangement! Nu hænger "Artemis" på væggen sammen med mange af vores sejlervenner fra nær og fjerne, og i fremtiden vil alle kunne se, at vi har været der.

Med det sagt, er det tid til nye eventyr og nye øer. Det var vores første sejltur med det nye ror, og vi er ovenud lykkelige og tilfredse med vores arbejde. Artemis sejler så smukt som før, uden den mindste mislyd fra roret. Hvor er det dog skønt og befriende!

Hej så længe!